

SZENT FERENC ÉS A LELKI SZABADSÁG

A **szabadságot** úgy fogalmaznám meg, mint **elengedést**. Az újratanulást. Az újratervezést. Ferenc képes volt helyet teremteni önmagában az új számára azzal, hogy kész volt elengedni a régit. Fokozatosan megtanulni Isten vezetését.

Mi az, amit neked jó lenne már elengedni? Miben tudnál te megújulni? Milyen új utakra hív téged Isten? Mire hívta fel már Isten a te figyelmedet is?

Ferenc találkozott Istennel és engedte, hogy Isten megváltoztassa őt. Gyökeresen megváltoztassa. **Ki vagy te, Uram, és ki vagyok én?** – visszhangzott benne nagyon sokszor.

Sokan vágyunk az Istennel való találkozásra, reménykedünk abban, hogy Isten segít nekünk közelebb kerülni Hozzá. De valóban át merjük engedni neki az irányítást? Szabadok vagyunk arra, hogy életünket átengedjük Istennek? Bízunk ennyire Istenben?

Ferenc nagyon sokat imádkozott, és sokszor feltette magának a kérdést: Ki vagy te, Uram, és ki vagyok én? És az éjszakai imaórák egy nagyon **személyes és sajátos választ** eredményeztek számára: „nagyon kell szeretnünk annak szeretetét, aki olyannyira szeret bennünket”

(2Cel 2, 148,196)

Nekünk mi a személyes válaszuk, amelyet szeretnénk elmondani Istennek?

Ha erre a kérdésre gondolok:

- ki vagyok én?
- és ki az Isten?

mi visszhangzik bennünk válaszként?

Ferenc elfogadta az élet teljes valóságát. A jót és a kevésbé jót is. Én úgy tudom őt elképzelni, hogy ott áll egy úton, **reménnyel telve** néz előre és már előre elfogadja, ami az úton vár rá.

Mi az, amiért hálás vagyok? Hogyan látom meg ebben Isten munkálkodását? És mi az, amit nagyon-nagyon nem szeretek, hogy része az életemnek? Hogyan látom meg ebben Isten munkálkodását?

Ferenc a **küldetést** így fogalmazta meg: „lelki öröme hangolni az embereket” (PL 43.)

Nekem mi a küldetésem, mint kereszténynek?